

които щѣха да бждатъ наша гордостъ и които сж причина на това, що имаме сега. Марица тече си тъй тихо, както прѣди години, но съ шумтението ѝ се смѣсватъ плачове и охкания. А людето, които обитаватъ тази земя, сж наши братя. Тѣ и днесъ посрѣдъ страданията си, въпрѣки осуетенитѣ си мечти и безнадеждното си бждеще, тѣ не забравятъ идеята за свободата и единството на общото ни отечество. Така звучно негодуваше българскиятъ държавенъ мжжъ, вече покойникъ, Д-ръ К. Стоиловъ, въ I-то Учрѣдително Народно Събрание, оплакваше разпокжсаната цѣлостъ на Санъ-Стефанска България.

Друга цѣла българска областъ — Македония, бѣ откжсната отъ умразния Берлински ареопагъ, за да остане на дълго въ страшното тегло на робство и непоносимо страдание родната земя на славянскитѣ учители Кирилъ и Методий. Патилата на тая красна земя—Македония, напълно се оприличаватъ въ слѣднитѣ стихове на безсмъртния Данте, начъртани надъ входа въ ада, които като че ли сж написани за многострадална Македония :

Per me si va nella citta dolente :
Per me si va nella eterno dolore :
Per me si va tra la perduta gente.

Giustizia mosse l'mio alto Fattore
Fecemi la divina Potestate
La somma Sapienza e l'primo Amore.

Dinanzi a me non fur cose create
Se non eterne, ed io eterno duro,
Lasciate ogni speranza voi che'ntrate